

*Tuto Alexander poceloval všech Macedonských
s velikým pláčem.
Kapitola 147.*

284a₂ 5 Potom Alexander káza k sobě všem Macedonským,
a když již přijidechu, tehdy poče je / celovati a vzdychaje
plakáše hořce. I bieše na tom místě veliký pláč, právě
jako by hřmělo, a mniechu mnozí, že netoliko lidé plakali
sú, ale pro tak velikého ciesaře smrt slunce přiekazu jest
10 vzalo a trpělo a všichni živlové zamútili sú se a jeden
z Macedonských, jménem Selinkus, ten stáše podlé lože
Alexandrova s žalostí a s pláčem hrozným mluvieše:
„Najvětší ciesaři, co po tvé smrti učiníme? Filip, otec tvůj,
dobře zpravoval královstvie své, ale štědrost tvú kto bude
moci vychváliti?“

15 *Tuto Alexander želel srděčně zámutku Macedonských, vzdychaje.
Kapitola 148.*

Tehdy Alexander pozdviže se, i sede na loži i da sobě
sám políček a poče hořce plakati a macedonsky mluviti
a řka: „Běda mně nebožtíku, běda mně, nešťastnému
20 Alexandrovi, neb se Macedoní menší.“ Tehdy všichni
plakáchu Macedonští a počechu vysokými hlasy volati:
„Lépe by bylo nám všem zemřieti s tebou, nežli při naší
přítomnosti viděti tvé skonanie, neb to vieme, že po tvé
25 smrti královstvie macedonské bude umenšeno. Běda nám
nebožátkóm, kde vezmem takého pána a kde necháme
284b₁ krále Alexandra? Ó Alexan/dře, kam se béřeš bez svých
Macedonských?“ Ale Alexander vzdychaje, s velikým plá-
čem vece: „Ó Macedonští moji najmilejší, již dále jméno
vaše Barbarským nepanuje.“ Tehdy počechu Macedonští
30 křičeti a řkúce: „Pane Alexandře, ty si nás vedl do Persidí,
Arabí a Indí a do vzchodu slunečného a nikdy si od nás
nechtěl odjeti, protož proč nyní od nás utiekáš? Ale ved
nás po sobě, kamž ty sám chceš.“

*Tuto Alexander kázal sobě hrob dělati.
Kapitola 149.*

Tehdy Alexander poslal jest do Atén do chrámu sluneč-
ného obraz zlatý a rúcho drahé a stolici a též všem chrá-
móm a káza přiněsti z macedonské země mirru troglodič- 5
skú, aby jí po smrti tělo jeho bylo zmazáno, neb tak právě
že těma dvěma věcma mrtvá těla člověcie bývají bez
pochybenie a porušenie zachována. Potom prikázal jest
Ptolomovi, aby jemu hrob udělal vedlé ciesařského duo-
10 stojenstvie, a tak mluvě, přede všemi pustil duši svú.

*Tuto kniežata najvětší nesú Alexandra k hrobu s pláčem.
Kapitola 150.*

A když jest umřel Alexander, tehdy kniežata zmychu tělo 284b₂
jeho a oblečechu jej v ciesařské / rúcho, a vstavivše korunu
drahú na hlavu jeho, i položichu tělo jeho na vuoz ciesař- 15
ský, kterýžto dvanácte kniežat táhli sú svými prsi, z Baby-
lonie až do Alexandrie dovezli sú. Ale Ptolomeus velikým
hlasem plakáše a řka: „Běda mně, pane Alexandře, muži
najsilnější, jsa živ, nikdy si toliko lidí nezahubil, jakož nyní
již po své smrti zahubuješ.“ A všichni rytieři plakáchu 20
a řkúce: „Běda nám nebožátkóm! Co učiníme, ztrativše
pána našeho Alexandra, kam puojdem, kterou stranu sobě
zvolíme? Ktož dá pomoc životu našemu?“ A tak plačíce,
bráchu se po něm do Alexandrie. A tu jest schován Ale-
25 xander u vysokém hrobě a divným řemeslem udělaným,
neb bieše hrob Alexandruov z ryzieho zlata udělaný, 25
třidceti obrazuov zlatých v sobě držíeše a všelikterakým
plemenem kamenie drahého všudy okol bieše okrášlený.

*Tuto se čte o postavě Alexandrově a o věku jeho.
Kapitola 151. sequitur.*

285a₁ Bieše Alexander postavy striedmé, dlúhé šíje, oči ne-
5 rovných, neb jedno bieše / črné a druhé bieše rozličné
barvy, líce jmějieše ušlechtilé a zardělé, hlaholu jasného
a žádný úd jeho nebieše, by neměl zvláštnie okrasu na
sobě. Vítěz nepřemožený, ale zahuben od jedu Istivě.
A biechu léta Alexandrova dvě a třidceti let a sedm měsie-
10 cuov. V desieti letech počal jest bojovati a jedenmezcieta
let bojoval a sedm měsiecuov odpočíval. Podrobil jest
sobě vsecky barbarské rodiny. Den narozenie jeho sedm-
mezcieta den prosincový, a umřel u devátém mezcieta
dni měsiece března.

15 *Tuto se jmenují ta města ze jména, kteréž ustavil Alexander.
Kapitola 152.*

20 Prvnie Alexandrie, jenž slóve Spistoritas, druhá Alexan-
drie, ta slóve Iepiporum, třetie slóve Syria, čtvrtá slóve
Hercusta, pátá slóve Imnicon, šestá slóve pod potokem
phisonským, sedmá pod potokem Tigris, osmá slóve Baby-
25 lon, devátá slóve Masagetes, desátá slóve Isarigum, jede-
náctá Proxiton, dvanáctá Alexandrie slóve Ejiptus.

285a₂ Tak se skonává pravenie o skutciech Alexandrových,
syna krále Filipa velikého / Macedonského a vítěze nepře-
moženého, i o smrti jeho.

25 *Tuto se bude praviti o chvdle Alexandrově.
Kapitola 153.*

30 Po smrti zajisté rozmnožitele Alexandra Macedonského,
jenž nazván jest panovatel všeho světa, král nad králi
a muž nad muži, mudřec nad mudrci a nazván jest
mudrcem pro múdrot svého duostojenství, jenž jest
položil své meze na vzhod slunečný a rozšířil je do po-

sledních ostrovův na západ slunce, jenž běh svůj na puol
noci zatočiv, až do suchého poledne rozšířil, o jehožto
narození všichni živlové byli sú se proměnili a pro jeho smrt
vidomé sú zamúcení, neb se čte v rozličných rozprávkách
starých, že mnozí mudrci o jeho štěstí a puotkách sú roz- 5
právěli, jedni chválíce jeho pro slavné ctnosti jeho, jenž
jest činil v svém životě, druzí nazývajíce jej synem štědrosti,
neb najštědřejšie ruka jeho, jenž se jest nikdy nenaklonila
ku položení peněz, jiní písíce jej všech smrtných nej-
vzácnějšího, druzí líčice jej všech najšťastnějšího, neb 10
všechna nešťestie po mnohých robo/tách brzce jest zatratil
k naučení našemu duchovnímu, a zjevné tajemství to sú
rozprávěli, z kteréhožto líčení pilný učedník skrytú bude
moci chut vytáhnúti. Ale že se nám zdá zbytečné tolik
řeči velikých mudrcuov tuto položití, protož těch rozprávek 15
nechajíce, ale samého Dotonica a Damascena mudrcuov
písma rozprávějme, neb by nebylo prospěšné mieti dřieve
popsané věci, leč bychom toho také položili, což bylo na
jeho hrobě popsáno a k tomuto líčení dřevnímu přisazeno.

20 *Tuto popsána jest řeč Datonica mudrce.
Kapitola 154.*

Teď leží otrávený a přikrovem kamenným přiložený,
ustavičný přirozením a budoucí smrti nebáznivý, neposluš-
ným a pyšným tichý bieše tento bez viny a sváru, s blázný
blázen, s mudrci v řádu počten, uměje válečné umění 25
a učenie mravné, jenž bieše ve všech kusiech zjevitel
hvězdářských, král, jemužto poddán svět bieše se všech
stran, dary štědře dáváše, všechno živé zkrocováše, vítěz
nepřemožený, král nad králi, duostojenstvím nazva/ný 30
Veliký, Alexander, jemužto ten nevěrný Kasander trávenie
poslal jest a brzkú smrt připravil. Jehožto smrti želelo
slunce, světlosti chodem nebeské opustiv, aniž blesky vy-
pustilo, jako po otcově smrti odielo jest povětrlie temnými
oblaky, krápě slzí nad obyčej tekúce proměnily sú běh 35
svuoj, řeky vzhuoru nadýmajíce se, železná spadši kra

doluov i ztroskotala se se všech stran. Tehdy nebe bylo
trudno královú smrtí, snad sú želely hvězdy, viděli sme
hroznú hvězdu a príliš strašnú kčící obloženú, jisté pro-
měnění královstvie. Ta hvězda znamená škodu, nebo
5 světu dala jest žalost, znamenie jisté, že bude zbaven cti
a ovdovie mnohé královstvie, když se zjeví. Ižádný nebyl
v světě zlým, aniž jest nyní, jenž nese na sobě tělesné
přikrytie, aniž bude narozený z semene člověčieho podoben
10 smrt lúpi, ižádnému nelítostivá neodpustí.

*Demoscenes složil veliké knihy o Alexandrovi.
Kapitola 155.*

286a₁ Ale Demoscenes mudřec po smrti velikého Alexandra
15 veliké / knihy složil o jeho skutciech a o smrti jeho, kteréžto
knihy mají Řekové, a jich uměním naučil jest, že máme
světských věcí nedbati a v ně nikoli neufati, a toho jest
dolíčil mudrcuov skládaním. Jehožto rozprávku přeširokú
opustiece, některú částku jeho pravenie, kteréžto Demos-
cenes potom nad Alexandrovým hrobem popsal jest. A tu
20 řeč pokládá Demoscenes tak, jako by Alexander sám sebe
tresktal, o neokrocené pše ukrutnosti, jenž jsa živ, na světě
vedieše ji, a sám sobě i nám dávaje naučenie, abychom
zrupnost pyšnú od sebe pudili.

25 *Tuto Demoscenes udělal nápis nad hrobem Alexandrovým.
Kapitola 156.*

286a₂ Nepřím toho, že sem vešken svět bojem přemohl, řečený
Alexander, a již přemožen sem v krátké hodině, drže veliké
královstvie, ve všem světě panovách, již sebú sám nevládnú,
aniž mi královstva prospievají. Krále sem a jiné mocné po-
30 kládal, a již mě jest smrt přetvrdá položila. Vše sem zahu-
boval, zahuben sem já biedný. Všeho sem pokusil, již mě
smrt / pokúšie i ryje. Mě črvie hryzú, neb sem byl črvem

na světě. Vše sem bral, smrt mě vzela, jenž všechno béře.
Již ižádného zetrjeti nemohu, nebo popel a stien mne trú.
Svět mi dosti nebyl se všech stran k chycení, již sem chycen
a krátký mě hrnec drží. Jemužto krátek bieše povětr, na
výsosti pomoc nohová mě donesla, a již s pekelnými až 5
najnižších dosáhám. Mě jest moře, mě jest sklenná třepina
do sebe musila pustiti, a již mě hlubokost hliněná drží
bláznivého a útlého. Proč, člověče, jenž mřeš, žádáš u vý-
sosti pozdvižen býti? Čím více dobýváš, více držeti 10
žádáš, poňavadž to minulé jest život i skutkové. Čím více
vstupuješ na najvyššie, v hlubokost spadneš. Spatř mé
biedné tělo, jemužto bieše všechno povolno, a již mě krátký
a úzký súdček v úzkém miestě drží. Proč mužské přirozenie
raduje se, bera se vzhuoru, poňavadž jest z útlého stvořeno,
15 zveličeného zprvu počátka, potom pytel smrdutý a napo-
sledy pokrm čruvom. Bychom přezvěděli, co se smrtí všem
připravuje, mnohého bál by se člověk i nedopustil by se
mnohého, / kteréžto sem měl za bezpečné já, veliký 286b₁
Alexander, jenž běch nazván v světě urozený, i již pohled,
20 ktoť sem a kteraký, čtitel, jakož již sám vidíš.

*Tuto se čte, kterými hřiechy byl přemožen král Alexander.
Kapitola 157.*

Alexander, jenž dietě veliké slúl, jakžkolivěk všie do-
broty byl jest plný, však dvojím šeredstvím, jakož se čte 25
o něm, byl jest zprzněn. To jest, když jeho napadlo, tak
těžce byl trápen, že všeho uměnie i dobroty zapomenul
bieše. Trpieše nemoc, jenž slóve obrama. A druhdy trápieše
jej duch nešlechtné smilnosti, že opustě přirozený běh,
protivný pácháše. Kteréžto hřiechy a šerednosti mudřec
jeden, spatřiv takové věci na takém vuodci jiného lidu, 30
i učil jest, aby hned z mladosti odháněli zlostí a ctným
mravuom učili se. Neb die takto: „Jakož se přiházie též
i o hřiechu, že bude-li rána ihned vnov léčena, a vskuoře
bolest mine a statečně rána zacelé. Pakli se rána zastará,
nikdy právě nebude a dostatečně zaléčena.“ A protož“, 35
řekl jest, „poďte a pomozte novému neduhu.“

*Tuto zbuzuje hriechóm vypuzenie.
Kapitola 158. |*

286b₂ „Jestliže svých netbáš ani obecních práv se stydětí ne-
budeš-li, sobě sám zprávcí ani mně budeš. Ty, dietě,
5 zpytaj, menší-li tě zlá příčina poškvřnila. Ihned a bez meš-
kání usiluj hriech odehnati, nebo vetchý hriech nemuož
ven vyjítí, anzi muože utěšený obyčej vše přemoci, jenž
se mohl rozumný člověk zpraviti králem mocným, uměl-li
Alexander, že jest sobě obyčej zložil a z mladu se tomu
10 učil, a protož zlé naučení přemohl Alexander, přemohl
Daria i Babylon. A čímž sám navykl přemáhati, tiem sám
přemožen.“

*Tuto čte se, kterak žid Mardocheus
poslal list Alexandrovi do Babylonu.
15 Kapitola 159.*

A když Alexander, syn Filipuov z Macedoní, všechny
krajiny světa, v něžto svěcká noha muož vstúpiti, sobě
podrobil jest a již odpočíváše v Babyloní, Mardocheus, žid
najstarší, poslal jest jemu list vdole psaný, žádaje jej od-
20 vésti od modloslúžení a ku poznání jednoho boha naj-
vyššieho úmysl jeho zbuditi. Jehož listu rozum takový jest,
a byl jest řeckú řečí psán a z řecké v latinskú přeložen. /
287a₁ Najsvrchovanějšímu kniežeti Alexandrovi, Filipa Ma-
cedonského synu jeho, Mardocheus, z židuov najmenší,
25 službu. Dávno jest, že sem v své mysli tajemství přemietal,
tobě užitečnú věc chtě oznámiti i ovšem potřebnú, nebo
na výsosti tvého duostojenství všechna čest a umění lpie
a ničehož nepotřebuješ kromě toho najpotřebnějšího, bez
něhožto izádný duchovním zrakem vidětí nemuož. Ale
30 že jsi měl se všech stran bojovných teskností mnoho, myš-
lenie své mlčením přikryl sem, obávaje se, aby poklad
tvój nebyl přirovnán oné škříní skryté a od přichodících
pěcí a pečlivostí nebyl vchopen. Po všem zajisté světě a ode
všech se praví, že um tvój všelikým uměním lští a všelikým

písmem se stkvie a všech jazykuov poznáním se blýská,
a tak všechnu tvú mysl všelikých ctností plnost přirozenie
obdržalo jest, že země a všichni přebývající na ní od obli-
čeje tvé výsosti jsú vzdáleni. Ale divným trudem nemálo
mysl svú trdím, že toho poznání jsi zbaven, od něhožto 5
vše múdrosti a dobroty počátek vycházie. O neopatrnosti
přielišná a zapomenutie ne/výmlyvné, že když člověk
truosku malú vzchytí a zlata jasnosti najdražšie opustí,
též když zvolí porušitedlné a neporušitedlné nepozná a ne-
zvolí! I co prospěje člověku všem svěckým věcem panovati 10
a své žádné věci nepoznávati, nebo zajisté že člověčie
přirozenie hotovo jest k porušení a tak jest útlý člověk, že
izádný tělesný nemuož smrti cíle minútí, neb všichni
mřeme, všichni plóveme a všichni nemuožem sobě izádné
příčiny přitáhnúti k trvání. I zdali mníš, by byl nesmrte- 15
dlným? Že jsi člověk, toť jest známo, neb u bříše ženském
jsi z obého semene počat a ze čtyř živluov krměmi a pitím
si živ a kteréžkoli věci sú na člověku, tebeť se pevně pří-
držie, a protož jest zjevno a dolíčení nepotřebuje. A poň-
20 vadž člověčie neustavičnosti požíváš, potřebie jest, aby
život tvój byl cílem smrti zavřien. Protož konec bude mieti
chvála tvá, neb ty přítomného života vesele žádáš. Proč
budúcie radosti utiekáš, pakli sobě myslíš, bude-li člověk
po smrti chvály aneb biedy budúcie a věčné požívati? 25
Přehlédneš-li náš zákon a jemu budeš chtieti věřiti, toběť
to snadnějie bude zjevno. Pakli budeš chtieti zákonu na-
šemu utrhati / a přes to mudrcuo přirozených lži a básně
287b₁ vyznávati, ukážit tobě, že má viera lépe držána a dopuštěna
má býti. Protož počnu od prvnie věci všeho stvoření a tak
řádem a potřebným dolíčením úmysly mé svůj zákon 30
a mylné básně přirozených mudrcuov v marnost obrátím.
Všech zajisté smrtedlných rozum obecně smyslí, že vše-
liká zpuosoba měla jest počátek, ale od koho jest měla, od
rozličných rozličně se praví, neb pravie druzí, že sedm
planet byly sú příčiny skutečné světa ustavenie; jichžto ty 35
šlěpěji následuješ, tak mně se zdá, poňvadž planety jakožto
bohy a zpuosobce těl ctíš. Ale ukážit, ten vtip že vši věci
má býti zahlazen, neb v takovém skutku jedna a rovná

vuole jest, neb kdyby na počátce vuole rozdělené byly, nikoli by takové ustavenie nemohlo by uděláno byti, neb což by se jednomu líbilo, a druhý by toho ovšem nenáviděl, a tak by to ustavenie bylo nedokonalé. Protož potřebie jest, že jediná vuole rovná na prvniem stvoření musila býti. Ale mezi planéty ne jedna, ani rovná ovšem, ale /
287b₂ rozličná vuole jest, nebo Saturnus a Jupiter mezi sebou sú odporní a těžce se sobě protivie, Mars Veneře zlost činí, Merkuriáš, Slunce a Měsíc protivnú ukrutností mezi sebou
10 sú pohnuti, a protož jich vuole ovšem rozdielné jsú a protivné. Protož jich žádná moc na prvniem všech věcí stvoření nepřestúpila jest, a tak jest křivé líčení těch, jenž tohoto světa stvoření planetám příkládají. A ktož jest pak nebeské ustavenie a zemskú postavu svázal? Odpoviedám, že jeden
15 buoh, jenž jest planetický řád a všech věcí svornost svázal. A toť tobě přesevřtíle ukazují, nebo planety, v najvyšším nebi bydléce, poňavadž rozličného a ovšem protivného sú přirozenie, nikoli nemohly vlastním hnutím v rovném a prostém skutku se sjednati, a kdyby se byly sjednaly,
20 vešken skutek v zamúcenie dřevnie byl by vrácen. Ale poňavadž planety v té jedné zpuosobě nesešly sú se, avšak tohoto světa ustavenie ižádného netrpíe uraženie, tehdy od jich přirozenie nikoli nepocházie. / A protož jiný musil
288a₁ jest býti, jenž planetický řád zjednav, ustavil, jemužto planety slúžie, neb leč by planety jiného zpuosobu byly zpravovány, jich by nikoli nebesa nemohla tak dlúhý čas pod takovým zpravováním trvati. Protož jiný jest buoh, jenž větší a důstojnější jest nad planetami, jehožto múdrostí planety se hýbají. Vešken svět jeho přikázáním jest zpravován. A protož, jenž se planetám klanieš, proč božie velebosti nectíš? I zdali nenie lépe mieti milost královú nežli služebničí, nebo ktož služebničie milosti dosáhne, kterúžkolivěk hodinu králi bude se líbiti, milosti služebničí bude zbaven. Ale ktož milost bude mieti královskú, tent
30 nezahyne, neb se sluhy musie báti, komuž král čistú vuoli a dobrú okáže. Protož bezpečnějie jest toho boha najmocnějšíeho ctíti, jenž panuje planetám a jehožto nebeské a zemské poslušno jest přirozenie, jenž jest všie dobroty

i múdrosti rozdavatel a oblud žádných netrpedlný jest, nebo když člověk po stezce jde k miestu, k němužto stezka vede, neumie zřiediti krokuov svých. Ó oči zatemněné, když na sieni královské krmien bývá / člověk a nemuož
288a₃ královny přítomnosti opatřiti! Ó nešlechtná lenosti člověčie, 5 když na jedenáctý stupeň vzejde člověk a na dvanáctý, jenž jest miesto odpočívanie, nechce vstúpiti! Neb dali sú svůj rozum k výsosti všeho uměnie, a v poznání boha najvyššieho, v němžto a od něhožto studnice všeho uměnie pocházie, kdežto stolice všech ctností jest, tu si své mysli
10 pro omyl trudně zanedbal. Otevři sobě oči své a viz perlu drahou a ctnú, jakožto dokud omyl máš jejie drahosti, dotud ji nohama tlačíš. Protož poznaj stvořitele svého, jenž tě jest z ničehož stvořil, neb ten buoh po stvoření světa, nechtě jeho ostaviti tak prostého, člověčí postavu k obrazu
15 a ku podobenství svému z zemských částek učinil jest, nebo jinak svět byl by jako duom bez hospodáře, a vlil jest do něho životné vdechnutie, aby on, jsa z živluov stvoření, i ve všem umění byl vyzdvižen. A kto by jiný mohl člověka učiniti, jedno ten, jenž jest světa okrselek stvořil, a s těmi
20 příčinami aby živ byl, jimižto vešken svět jest zpravován. A protož zjevno jest, že buoh jest svět učinil, ale proč jest jej učinil, to hádáme, / že jest k užitku svému nikoli ne-
288b₁ učinil, neb vešken užitek a potřeba v něm jest a nepotřebuje 25 nižádného přirozenie, a proto pro jinú potrebu učinil jest jej, to jest pro člověčí potrebu, jemužto všechno poddal jest, aby jeho užíval. A všech věcí, tak dobře nebeských jakožto zemských, pójčil jest jemu poznánie, nebo buoh stvořil jest svět k užitku člověčíemu, tehdy člověk skrže to má některú blízkost s bohem, neb by buoh nikoli nestvořil
30 světa pro nic.

A protož kterou bližnost chtěl jest buoh mieti s člověkem? Odpoviedám: k tomu, aby s ním po smrti věčné chvály požíval, a to se znamenává, že jest jeho učinil smrtedlného, protože u přítomném životě jeho nikoli nevidíme, aniž co
35 od něho, kromě toho, což nám od počátku jest vědomo, uprošujem. Slušiet nám věřiti, že člověk po smrti toho dojde, pro něžto jest od boha stvořen, aniž to překáží, že

druzí mudrci prirodzení jstiechu, že duše s tělem umierá, neb by to pravda byla, klamovně byl by buoh učinil člověka, poňavadž z něho má vyjítí všie dobroty prirodzenie. A protož žádná nemá býti útrpnost múdřých, aby ta svrchova/ná múdřost, jenž všech múdřostí jest hlava, byla tak neopatrná, aby pro nic taková diela učinila. A toho chci dolíčiti, ač toho budeš chtieti dobře spatřiti: Svědomo jest zajisté beze všie odpornosti, že buoh jest svrchované dobré a studnice všie múdřosti, jenž jest svět stvořil a člověčí tvárnost učinil jest. Onť zajisté neopatrně nebo bez rozumu nic nečiní, nebo neopatrně a nemúďře slušie na ty, jimžto se múdřosti nedostává a plnosti uměnie. Ale poňavadž v tom bohu všechna úplně studnice a poklad všie múdřosti a moci přebývá, nikoli nižádné věci bez rozumu neskládá. Ale svět učiniti a člověka stvořiti, a to vše aby zahynulo tak, aby z nich ižádné neostalo prirodzenie dobroty, tehdy by se to zdálo, že by z neopatrnosti více nežli od rozumu rozeznánie pocházelo. A protož křivá jest jich vtípnost, jenž pravie, že duše jest živa s tělem a s tělem zahyne. Ale po smrti duše tělesně živa jest, aby od něho, jenž jest jí vlil v tělo, hodné dary přijala.

A poňavadž již dolíčeno jest, že duše po záhubě tělesné živa jest, ale že mu/čena má býti, aneb chválú po smrti okrášlena býti, snadné dokázanie: Učinil jest buoh člověka k obrazu a ku podobenství svému a jemu jest zákon uložil, kterýžto zákon kdyby byl od počátku zachoval, byl by nikoli do strastí ustavičných nepřišel. A tak člověk byl by bez tesknosti a bez bolesti živ, žena by byla bez bolesti počínala a bez bolesti rodila děti své. A tak život bez hříchu skonaje, do stolic otce nebeského, od něhožto vzal jest počátek, všel by. Ale že jest učinil proti zákonu, od svého stvořitele ustavenému, odlúčil jest jej buoh od úradu jeho a jeho jakožto křivého od jeho duostojenství ssadil jest, poddav jej žalosti a tesknosti nesmierné, kterýmižto ti všichni lidé sú obklíčeni. Pakli člověk padne v temnosti a stvořitele svého žádá světlosti a jeho se bude přidržeti a svěckými pýchami zhrzeti a v jeho zákoně až do rozdělení duše s tělem setrvaje, bez omyla jeho duše do věčného

blahoslavenství bude povýšena. Pakli hřeší člověk a svého stvořitele přikázáním zhrzie a v tom až do smrti tělesné setrvá, pohřží duši jeho buoh biedně do pekla, kdežto všech muk příčiny připraveny sú tu, kdežto ten král té temnosti přebývá, jenž / u vás buoh pekelný Pluto, u nás Belzebub a ďábel jest. Pakli tiežeš, proč jest buoh stvořil svět a duši na zemi živlovým údem přimyslil jest, poňavadž jest chtěl, aby od živlových se libostí ostřiehal, na to odpovídám: Proč zlatník zlato klade v uoheň, jenž všechno pálí a hubí, než aby jeho vzkusil? Pakli v kamnách ohňových zlato počne se porušovati, toť zlatník jakožto křivé zavře osudie. Pakli mezi plamenem hořciem ohněm zlato více a více rdieti se a stkvieti se bude, dobrý zlatník jeho dobrotu spatřítí, to sběře a mezi najdražšími poklady položí je a schová.

A tak se skonává veliký Alexander Macedonský, Filipa krále a královny Olympiady. A tak konec.